

CEĻOJAM KOPĀ

EDĪTE VALTERE

«Mans Mazais» Ziemeļvidzemē

Šoreiz ceļojumam izvēlējamies vienu no Latvijas tālākajiem galiem – Alūksnes un Gulbenes apkārtni. Bērnu lielākā vēlme bija pavizināties ar bānīti, jo mazās nekad nebija braukušas ar īstu vilcienu. Tāpēc arī pārējās apskates vietas izvēlējamies netālu no bānīša maršruta Gulbene–Alūksne.

Ceļojumā pie bānīša devās Estere Terēze (astoņi gadi), Elizabete Šarlotte (pieci gadi), mamma Edīte (raksta autore) un tētis Edgars.

Diemžēl korekcijas iepriekš izplānotajā braucienā ieviesa LIETUS, kas ar īsākiem un garākiem pārtraukumiem lija gandrīz visu ceļojuma laiku.

1. diena –

LĪGATNE – STRADU PAGASTS – STĀMERIENA

Vienkoču parkā

Lai nokļūtu Gulbenē, jābrauc aptuveni trīsarpus stundu. Pie Līgatnes mazajām ceļotājām apņik braukt un viņas lūdz, lai piestājam ceļmalā. Aicinām meitenes mazliet paciesties un aizbraucam līdz Augšlīgatnei. Krustojumā pie norādes «Uz lāča mīgu» jābrauc pa kreisi, līdz ceļa labajā pusē var redzēt norādi «Uz Vienkoču parku». Braucam turp. Vēl nelīst.

Vienkoču parks pat dienā ir nedaudz spocīgs, daba ir gandrīz neskarta – pilnīgs pretstats glīti koptajiem pilsētas un lauku parkiem! Ainavā dažādi kokamatniecības meistarā darbi. Noplautās taciņas vedina: nāc tālāk, tur, aiz

Vienkoču parkā – viss no viena koka.

pagrieziena, vēl kaut kas ir! Un meitenes var izskraidīties pēc sirds patikas, kāpelēt pa koka blukšiem, izšūpoties lielā vienkoča krēslā. Ja palaimējas, var redzēt, kā meistars Ričards Vidzickis senā kokapstrādes darbnīcā darina kārtējos darbus no koka.

Līgatnes upītē var pavizināties ar vienkoča laivu. Estere gan bilst, ka laiva izskatoties nedroša un viņa nu gan iekšā nekāpšot. Pārbaudīt līdzsvara izjūtu riskē tikai tētis Edgars, un visai nestabilā laiviņa pat neapgāžas. Bet cik tur trūka... un būtu plunkš! Par to mums, meitenēm, ir prieks!

Meitenes būtu gribējušas uzkāpt arī 1905. gada soda ekspedīcijai veltītā laukumā, kas, pavirši skatoties, atgādina bērnu rotaļu laukumu. Pirmā asumus pamana Elizabete: «Šie ir durstīgi!»

Parkā nomaldīties nevar, jo visas taciņas ir savienotas. Mēs parkā pavadām divas stundas. Kā atzīst parka darbiniece, tik daudz laika arī nepieciešams, lai nesteidzīgi izstaigātu visas takas un taciņas.

Pēc pastaigas meitenēm sagribas ēst un mēs sarīkojam pikniku turpat uz vietas. Parkā ir šim nolūkam īpaši iekārtotas vietas, kurās var kurināt ugunsurus.

Par Vienkoču parka apmeklējumu pieaugušajiem jāmaksā Ls 1, maziņiem Ls 0,50. Vienkoču parku var apmeklēt

katru dienu no desmitiem rītā līdz pat vēlam vakaram. Ja vēlaties satikt meistaru un redzēt, kā top vienkoči, iepriekš vēlams piezvanīt pa tālruni 26532556.

Vienkoču parkā ir mazs, romantisks namiņš, ko iespējams izīrēt un romantiskā noskaņā baudīt īpašas izjūtas, guļot uz salmu matrača, dedzinot sveces, lai kļiedētu tumsu, un dzerot uz uguns-kura vārītu zāļu tēju, bet ķemertiņš ir ierīkots zaru slietenī. Diennakts romantiskajā namiņā maksā Ls 25. Paredzēts gan diviem, bet, mīlīgi saspiežoties, mēs varētu sagulēt arī visi četri.

Kur paēst?

■ Dodoties norādes «Lāču mīga» virzienā, turp arī var nokļūt un ieturēt maltīti. Otrās brokastis mūsu ģimenei izmaksātu aptuveni Ls 10. Ar ēdienkarti var iepazīties internetā www.lacumiga.lv.

■ Dažus kilometrus tālāk pa Vidzemes šoseju ir leriķu dzirnavas. Tur var ieturēt maltīti un izstaigāt leriķu dzirnavu dabas taku, kurā apskatāmi kokamatniecības meistara Ričarda Vidzicka darbi. Šī dabas taka ir ievērojami īsāka nekā Vienkoču parka takas, bet pilnīgi pietiekama, lai izkustētos pēc ilgāka brauciena. Tā kā bijām ieturējuši maltīti Vienkoču parkā, šeit neēdām, taču, izpētījuši ēdienkarti, secinājām, ka otrās brokastis mūsu ģimenei būtu izmaksājušas aptuveni Ls 5.

Ērts gan!